

MARSH

Profesor Marsh měl kabinet v Peabodyho muzeu v yale-ském kampusu. Těžké zelené dveře zdobil velký bílý nápis *prof. O. C. Marsh. Návštěvy pouze po písemné domluvě.*

Johnson zaklepal. Nikdo se neozval, a tak zaklepal znovu. „Běžte pryč.“

Johnson zaklepal potřetí.

Otevřel se malý panel uprostřed dveří a někdo skrz něj zamžoural. „Co je?“

„Chtěl bych mluvit s profesorem Marshem.“

„Ale chce on mluvit s vámi?“ dožadovalo se oko. „Pochybuju.“

„Jsem tady kvůli jeho výzvě.“ Johnson ukázal novinový inzerát z předchozího týdne.

„Bohužel. Pozdě. Všechna místa obsazena.“ Panel ve dveřích se s klapnutím zavřel.

Johnson nebyl zvyklý na to, že by mu někdo něco odpíral, obzvlášť ne pitomý výlet, na který v první řadě vůbec nechtěl. Naštvaně dveře nakopl. Zíral na bryčky jezdící po Whitney Avenue. V sázce ale byla jeho čest a tisíc dolarů, takže se ovládl a ještě jednou zdvořile zaklepal. „Omlouvám se, pane profesore, ale opravdu s vámi musím jet.“

„Mladý muži, jediné místo, kam musíte, je pryč odsud. Zmizte.“

„Prosím, pane profesore. Prosím, nechte mě se k vaší expedici připojit.“ Představa ponížení před Marlinem byla pro

Johnsona příšerná. Hlas mu přeskakoval, oči vlhly. „Prosím, vyslechněte mě, pane profesore. Udělám všechno, co řeknete, klidně si i seženu vlastní vybavení.“

Panel se znovu otevřel. „Mladíku, vlastní vybavení si shání každý a každý taky dělá, co mu řeknu, kromě vás. Vy tady předvádíte pěknou podívanou.“ Oko zíralo ven. „Teď běžte.“

„Prosím, pane, vezměte mě s sebou.“

„Jestli jste chtěl jet, měl jste na inzerát odpovédět minulý týden. Všichni ostatní to udělali. Minulý týden jsme si vybírali ze třiceti přihlášených. Teď už máme vybrané všechny kromě – nejste čirou náhodou fotograf?“

Johnson vycítil příležitost a skočil po ní. „Fotograf? Ano, pane, to jsem. Jsem fotograf.“

„Tak to jste měl říct hned. Pojdte dál.“ Dveře se doširoka otevřely a Johnson poprvé spatřil rozložitou, statnou a důstojnou postavu Othniela C. Marshe, prvního yaleského profesora paleontologie. Byl středně vysoký a zdálo se, že se mu daří poměrně dobře.

Marsh ho zavedl dovnitř muzea. Vzduch byl křídový a paprsky světla ho protínaly jako v katedrále. V rozlehlém prostoru Johnson spatřil muže v bílých laboratorních pláštích, jak se sklánějí nad obrovskými kusy kamenů a vysekávají z nich malými dlátky kosti. Viděl, že postupují pečlivě a své úlomky očišťují štětečky. V zadním rohu sestavovali gigantickou kosturu a soustava kostí se zdvihala až ke stropu.

„*Giganthopus marshiensis*, můj vrcholný úspěch,“ prohodil Marsh a pokývl k tyčící se bestii z kostí. „Tedy prozatím. Objevil jsem ji v sedmdesátém čtvrtém v teritoriu Wyoming. Od začátku ji беру jako samici. Jak se jmenujete?“

„William Johnson, pane.“

„Co dělá váš otec?“

„Pracuje v loďařství.“ Ve vzduchu visel křídový prach a Johnson zakašlal.

Marsh se zatvářil podezíravě. „Copak, není vám dobře, Johnstone?“

„Ne, pane, je mi skvěle.“

„Žádnou nemoc kolem sebe nestrpím.“

„Můj zdravotní stav je vynikající, pane.“

Marsh nevypadal přesvědčeně. „Kolik vám je vlastně let, Johnstone?“

„Osmnáct.“

„A jak dlouho už fotografujete?“

„Jak dlouho? Ou, hm – od mládí, pane. Můj, hm – můj otec fotografoval a já se to naučil od něho.“

„Máte k tomu vlastní vybavení?“

„Ano, tedy ne, ale můžu si ho obstarat. Od otce.“

„Jste nervózní, Johnstone. Proč?“

„Jen se nemůžu dočkat, až s vámi vyjedu.“

„Opravdu?“ Marsh na Johnsona hleděl, jako by to byl nějaký vzácný tvor.

Johnson byl z toho pohledu nespokojen a pokusil se o lichotku.

„Slyšel jsem o vás tolik úžasných věcí, pane.“

„Skutečně? Co jste slyšel?“

Johnson zaváhal. Ve skutečnosti slyšel jen to, že Marsh byl zapálený fanatik, který za své postavení na univerzitě vděčil monomaniakálnímu zájmu o zkamenělé kosti a svému strýci Georgi Peabodymu, známému filantropovi, který financoval Peabodyho muzeum, Marshovu profesuru a jeho každoroční exkurze na Západ.

„Jen to, že pro studenty je to čest, doprovázet vás při vašich dobrodružstvích, pane.“

Marsh chvíli mlčel. Nakonec řekl: „Nemám rád lichotky a pochlebování. Nemám rád, když mi někdo říká *pane*. Můžete mi říkat *profesore*. A co se týče cti a dobrodružství, nabízím zatraceně tvrdou práci, spoustu tvrdé práce. Ale řeknu to takhle: všichni mí studenti se vrátili živí a zdraví. A teď mi povězte, proč vy o tu cestu tolik stojíte?“

„Osobní důvody, pa- profesore.“

„Všechny důvody jsou osobní, Johnstone. Já se ptám na ty vaše.“

„Tak, zajímá mě studium zkamenělin.“

„Zajímá vás? Říkáte, že vás to zajímá? Mladíku, tyhle zkameněliny –“ široce se rozmáchl po místnosti, „tyhle zkameněliny nemají vzbuzovat zájem. Vzbuzují nadšené odevzdání, vzbuzují nábožnou horlivost a vědecké hloubání, vzbuzují vášnivé rozmluvy a diskuse, ale pouhý zájem jim nestačí. Ne, ne. Bohužel. To opravdu ne.“

Johnson se bál, že se svou náhodnou poznámkou připravil o příležitost, ale Marsh vmžiku zase obrátil, usmál se a řekl: „Nicméně potřebuju fotografa a budu rád, když s námi pojedete.“ Natáhl ruku a Johnson mu jí potřásl. „Odkud jste, Johnstone?“

„Z Filadelfie.“

To jméno mělo na Marshe pozoruhodný účinek. Pustil Johnsonovu ruku a poodstoupil. „Filadelfie! Jste – jste – jste z Filadelfie?“

„Ano, pane, je na Filadelfii něco špatného?“

„Neříkejte mi *pane*. A váš otec dělá v loďarství?“

„Ano.“

Marsh zbrunátněl, třásl se vzteky. „A předpokládám, že jste kvaker, co? Hmm? Kvaker z Filadelfie?“

„Ne, jsem metodista.“

„Není to podobné jako kvaker?“

„Neřekl bych.“

„Ale bydlíte ve stejném městě jako on.“

„Jako kdo?“

Marsh ztichl, mračil se, hleděl na podlahu a pak se zase úplně proměnil, otočil celou svou mohutnou postavu. Na tak velkého člověka byl překvapivě hbitý a fyzicky zdatný.

„To nic,“ prohlásil opět s úsměvem. „S žádným občanem Města bratrské lásky nevedu žádný spor, ať už se tvrdí cokoliv. A přesto mě napadá, že si asi říkáte, kam bude moje letošní výprava za zkamenělinami směřovat.“

Tahle otázka Johnsona ani nenapadla, ale aby prokázal dostatečný zájem, odpověděl: „Jsem docela zvědavý, ano.“

„To si umím představit. Ano. To si umím představit. Jenže je to tajemství,“ naklonil se Marsh k Johnsonovi a zasyčel. „Rozumíte? Tajemství. A tajemstvím to zůstane, budu to vědět jenom já, dokud nebudeme ve vlaku směrem na Západ. Je to naprosto jasné?“

Johnson pod prudkostí těch slov ustoupil. „Ano, profesore.“

„Dobře. Pokud si cíl cesty přeje znát vaše rodina, řekněte jim, že to bude Colorado. Není to pravda, protože do Colorada se letos nepodíváme, ale na tom nezáleží, protože stejně nebudete v kontaktu a Colorado je příjemné místo, kde netrávit čas. Rozumíme si?“

„Ano, profesore.“

„Dobře. Tak a teď, odjíždíme čtrnáctého června z nádraží Grand Central v New Yorku. Vrátime se nejpozději prvního září na stejné místo. Zajděte zítra za muzejním tajemníkem a on vám dá seznam zásob, které si musíte vzít – ve vašem případě ještě navíc k fotografickému vybavení. Budete mít dost materiálu na sto fotografií. Nějaké otázky?“

„Ne, pane. Ne, profesore.“

„Pak se tedy uvidíme na nástupišti čtrnáctého června, pane Johnstone.“ Krátce si potřásli rukama. Ta Marshova byla vlhká a studená.

„Děkuji vám, profesore.“ Johnson se otočil a zamířil ke dveřím.

„Ale ale ale. Kam si myslíte, že jdete?“

„Pryč.“

„Sám?“

„Trefím –“

„Nikdo, Johnstone, nemá povoleno pohybovat se v téhle instituci bez doprovodu. Nejsem hlupák, vím, že existují špioni celí žhají nahlédnout do mých nejnovějších poznámek nebo prozkoumat nové kosti, které jsme získali z kamene. Vyprovodí vás můj asistent, pan Gall.“ Jakmile to jméno vyslovil, hubený, až vyzábělý muž v laboratorním plášti odložil dlátko a vydal se s Johnsonem ke dveřím.

„Tak se chová vždycky?“ zašeptal Johnson.

„Krásné počasí,“ prohodil Gall a usmál se. „Přeji vám hezký den, pane.“

A William Johnson byl zpátky na ulici.